

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 09 marca 2017 r.

Sąd Okręgowy w Olsztynie V Wydział Gospodarczy, w składzie:

Przewodniczący:	SSR del. Maciej Rzewuski,
Protokolant:	stażysta Arkadiusz Koziół

po rozpoznaniu w dniu 06 marca 2017 r. w Olsztynie na rozprawie

sprawy z powództwa J. P. (1)

przeciwko (...) Sp. z o.o. w S.

o stwierdzenie nieważności uchwały

I. oddała powództwo,

II. zasądza od powoda na rzecz pozwanej kwotę 360,00 (trzysta sześćdziesiąt 00/100) złotych tytułem zwrotu kosztów procesu.

/SSR del. Maciej Rzewuski/

Sygn. akt V GC 194/15

UZASADNIENIE

Powód J. P. (1) wniósł pozew przeciwko (...) Sp. z o.o. w S., w którym domagał się stwierdzenia nieważności uchwały Nadzwyczajnego Zgromadzenie Wspólników Spółki z dnia 18 września 2015 r. w przedmiocie usunięcia z porządku obrad zebrania pozycji od 6 do 9.

W uzasadnieniu pozwu wskazano, że w dniu 18 września 2015 r. na wniosek powoda odbyło się Nadzwyczajne Walne Zgromadzenie Wspólników Spółki (...). Zgodnie z porządkiem obrad Zgromadzenie miało głosować za uchwałami w sprawach: odpowiedzialności członków zarządu Spółki za wyrządzoną Spółce szkodę w związku ze sprzedażą nieruchomości; wyboru pełnomocnika Spółki w osobie J. P. (1) w celu wytoczenia powództwa przeciwko członkom zarządu z tytułu wyrządzenia Spółce szkody w wysokości co najmniej 330.000 złotych; zabezpieczenia przez Spółkę odpowiedniej kwoty w celu opłacenia kosztów sądowych i pomocy prawnej, związanych z dochodzeniem przez Spółkę roszczeń od członków zarządu. Po rozpoczęciu zebrania złożono wnioski o zmianę porządku obrad przez usunięcie z niego pozycji zaproponowanych przez powoda. Zebranie podjęło uchwałę, zgodnie z którą zdjęto z porządku obrad punkty od 6 do 9. Głosowanie zakończyło się wynikiem: 1 głos „przeciw” (J. P.) i 2 głosy „za” (dwóch pozostałych wspólników). Po głosowaniu przewodniczący stwierdził, że uchwała została podjęta, a J. P. (1) głosujący przeciwko uchwale, zażądał zaprotokołowania sprzeciwu. Zdaniem powoda, uchwała podjęta w przedmiocie zmiany porządku obrad jest nieważna. Zebranie wspólników odbyło się bowiem w ramach wykonywania tzw. żądania mniejszości, realizowanego w oparciu o przepis art. 236 § 1 k.s.h. Kwestia zmiany porządku obrad nie była ujęta we wcześniejszym

porządku obrad. Nie można też uważać jej za sprawę porządkową. Jako podstawę dochodzonego roszczenia wskazano regulację art. 239 k.s.h. Powód domaga się stwierdzenia nieważności uchwały w trybie art. 252 k.s.h. (vide: k.3-6).

W odpowiedzi na pozew (...) Sp. z o.o. w S. wniosła o oddalenie powództwa w całości oraz zasądzenie od powoda na swoją rzecz kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu odpowiedzi na pozew wskazano, że Zgromadzenie Wspólników przegłosowało zmianę porządku obrad w stosunku do porządku zaproponowanego przez zarząd Spółki. Nie można przy tym podzielić twierdzeń powoda, jakoby decyzją tą zostały naruszone prawa mniejszości. J. P. (1) posiada bowiem 1/3 udziałów w kapitale zakładowym pozwanej Spółki, podobnie jak każdy z pozostałych dwóch wspólników. W takiej sytuacji nie można przyjąć, aby pozostawał on w mniejszości. Dodatkowo podniesiono, że powód dokonuje szeregu działań zmierzających do sparaliżowania funkcjonowania Spółki, jak złożenie zawiadomienia o podejrzeniu popełnienia przestępstwa przez członków zarządu Spółki, wniesienie pozwu o rozwiązanie Spółki, czy też wytoczenie kolejnego powództwa o stwierdzenie nieważności uchwały wspólników (vide: k.35-35v)

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

(...) Sp. z o.o. w S. wpisana jest do Krajowego Rejestru Sądowego pod numerem (...). (...) są: W. B., W. G. i J. P. (1), którym przysługuje taka sama ilość udziałów (po 700), tożsamej wysokości (po 70.000 złotych).

(bezsporne; dowód: odpis KRS – k.9-11, k.27-31)

W dniu 18 września 2015 r., na wniosek J. P. (1), odbyło się Nadzwyczajne Walne Zgromadzenie Wspólników Spółki (...). Według przyjętego przez zarząd Spółki porządku obrad, Zgromadzenie miało głosować m.in. nad uchwałami w sprawach: odpowiedzialności członków zarządu Spółki za wyrządzoną Spółce szkodę wynikającą ze sprzedaży nieruchomości; wyboru pełnomocnika Spółki w osobie J. P. (1) w celu wytoczenia powództwa przeciwko członkom zarządu z tytułu wyrządzenia Spółce szkody w wysokości co najmniej 330.000 złotych oraz zabezpieczenia przez Spółkę odpowiedniej kwoty w celu opłacenia kosztów sądowych i pomocy prawnej, związanych z dochodzeniem przez Spółkę roszczeń od członków zarządu (pkt. 6-9 porządku obrad).

(bezsporne; dowody: informacja o szkodzie z żądaniem zwołania Walnego Zgromadzenia Wspólników z dnia 9 czerwca 2015 r. – k.12-13, zawiadomienie o zwołaniu Nadzwyczajnego Zgromadzenia Wspólników z dnia 22 czerwca 2015 r. – k.14; protokół z Nadzwyczajnego Walnego Zgromadzenia Wspólników z dnia 18 września 2015 r. – k.15-18, k.58-63, opinia grafologiczna – k.120-136)

Po rozpoczęciu zebrania W. G. złożył wniosek o przyjęcie przez Walne Zgromadzenie porządku obrad zaproponowanego przez zarząd Spółki z tym zastrzeżeniem, że w razie podjęcia uchwał w przedmiocie niepociągania członków zarządu Spółki do odpowiedzialności, Walne Zgromadzenie odstąpi od rozpatrywania i głosowania nad sprawami wskazanymi w pkt. 6-9 porządku obrad – do czasu zakończenia postępowania karnego.

(bezsporne; dowody: protokół z Nadzwyczajnego Walnego Zgromadzenia Wspólników z dnia 18 września 2015 r. – k.15-19, k.58-63, opinia grafologiczna – k.120-136)

Walne Zgromadzenie Wspólników podjęło uchwałę o zmianie porządku obrad zgodnie z wnioskiem W. G.. Uchwałę podjęto przy dwóch głosach „za” (W. B. i W. G.) oraz jednym głosem „przeciw” (J. P. (1)).

(bezsporne; dowody: protokół z Nadzwyczajnego Walnego Zgromadzenia Wspólników z dnia 18 września 2015 r. – k.15-19, k.58-63, opinia grafologiczna – k.120-136)

Po podjęciu wskazanej wyżej uchwały J. P. (1) zgłosił „sprzeciw do podjętej uchwały”, który został zaprotokołowany.

(bezsporne; dowody: protokół z Nadzwyczajnego Walnego Zgromadzenia Wspólników z dnia 18 września 2015 r. – k.15-19, k.58-63, opinia grafologiczna – k.120-136)

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Powództwo okazało się niezasadne.

Stan faktyczny w sprawie pozostawał właściwie niesporny między stronami postępowania. Ustalając go Sąd oparł się na dokumentach zgromadzonych w aktach sprawy, których prawdziwości żadna ze stron nie kwestionowała oraz na opinii grafologicznej, która była spójna z twierdzeniami stron i złożonymi dokumentami.

Powód domagał się stwierdzenia nieważności uchwały Nadzwyczajnego Zgromadzenia Wspólników (...) Sp. z o.o. w S. z dnia 18 września 2015 r. w przedmiocie usunięcia z porządku obrad pozycji od 6 do 9. W uzasadnieniu powołał się na naruszenie przysługującego mu tzw. prawa mniejszości.

Stosownie do treści art. 236 § 1 k.s.h. wspólnik lub wspólnicy reprezentujący co najmniej jedną dziesiątą kapitału zakładowego, mogą żądać zwołania nadzwyczajnego zgromadzenia wspólników i umieszczenia określonych spraw w porządku obrad tego zgromadzenia wspólników. Żądanie takie należy złożyć na piśmie zarządowi najpóźniej na miesiąc przed proponowanym terminem zgromadzenia wspólników. Powołany przepis jest jednym z przykładów tzw. praw mniejszości (vide: A. K., Ochrona praw mniejszości w spółce z ograniczoną odpowiedzialnością, (...) 1999, t. V, s. 189 i n.). Nie jest to jednak przykład tzw. bezwzględного prawa mniejszości. Regulacja ma bowiem charakter semiimperatywny (vide: W. W., M. Ż., Ochrona praw wspólników (akcjonariuszy) mniejszościowych w kodeksie spółek handlowych, (...) 2015, nr 9, s. 44).

Zdaniem powoda, zaskarżona uchwała Walnego Zgromadzenia Wspólników jest nieważna, ponieważ narusza dyspozycję przepisu art. 239 k.s.h. Kwestia zmiany porządku obrad nie została bowiem objęta uprzednio ustalonym przez zarząd Spółki porządkiem obrad. Nie stanowi też sprawy porządkowej w rozumieniu § 2 niniejszej regulacji.

W świetle aktualnego poglądu Sądu Najwyższego, wyrażonego w orzeczeniu z dnia 17 czerwca 1937 r., C I 2538/36 (OSN 1938, nr 4, poz. 185), „przez nakazanie złożenia wniosku o uzupełnienie porządku obrad á zawczasu (art. 394 § 1 zd. 2 k.h.) ustawa wypowiedza żądanie, aby przedmiotem uchwały walnego zgromadzenia spółki akcyjnej były tylko sprawy, o których umieszczeniu na porządku obrad ogłoszono w sposób przepisany, tekst jedn. zgodnie z art. 396 § 1 k.h.” Nadto, zgodnie z wyrokiem Sądu Najwyższego z dnia 22 marca 2000 r., I CKN 450/98 (OSNC 2000, nr 9, poz. 170), „przez wnioski o charakterze porządkowym należy rozumieć tylko takie, które dotyczą sposobu rozpatrywania spraw objętych porządkiem obrad, sposobu głosowania i podejmowania uchwał (...)”. Tezę tą można uzupełnić o stwierdzenie, że nie są sprawami porządkowymi te rozstrzygnięcia, które dotyczą wszelkich, poza przebiegiem zgromadzenia, spraw spółki (vide: wyrok SA w Warszawie z dnia 17 grudnia 1997 r., I ACa 869/97, Pr.Gosp. 1998, nr 5, s. 44).

Odstępując od oceny tego, czy uchwałe Nadzwyczajnego Zgromadzenia Wspólników z dnia 18 września 2015 r. w przedmiocie zmiany porządku obrad, polegającej na odstąpieniu od rozpatrywania i głosowania nad sprawami wskazanymi w pkt. 6-9 porządku obrad – do czasu zakończenia postępowania karnego, można przypisać charakter sprawy porządkowej, o jakiej mowa w treści art. 239 § 2 k.s.h. czy też nie, należy zwrócić uwagę na inną kwestię, która podważa zasadność powództwa wytoczonego w niniejszej sprawie.

Otóż, zgodnie z przepisem art. 239 § 1 k.s.h. w sprawach nieobjętych porządkiem obrad nie można powziąć uchwały, chyba że cały kapitał zakładowy jest reprezentowany na zgromadzeniu, a nikt z obecnych nie zgłosił sprzeciwu dotyczącego powzięcia uchwały. Regulacja ta wprowadza kardynalną zasadę obradowania tylko w sprawach objętych porządkiem obrad. Zasada ta związana jest z tym, że udział w zgromadzeniu jest prawem wspólników, a nie ich obowiązkiem. Określenia „nie można podjąć uchwały” nie należy w ten sposób rozumieć, że uchwała nie może być podjęta. Sam akt głosowania może mieć miejsce, jednak uchwała taka jest nieważna na podstawie art. 58 k.c. (vide: wyrok SN z dnia 7 lutego 2013 r., II CSK 300/12, LEX nr 1284730).

Najistotniejszym, prawem przewidzianym wyjątkiem od zakazu poszerzania porządku obrad jest możliwość podejmowania uchwał w sytuacji, gdy cały kapitał zakładowy spółki jest reprezentowany (również przez

pełnomocników, przedstawicieli ustawowych, prokurentów) i nikt z obecnych nie sprzeciwił się postawieniu sprawy w porządku obrad. Obie te przesłanki muszą być spełnione łącznie.

Przenosząc powyższe rozważania na grunt niniejszej sprawy trzeba zaznaczyć, że na przeprowadzonym dnia 18 września 2015 r. Nadzwyczajnym Walnym Zgromadzeniu Wspólników cały kapitał zakładowy Spółki (...) był reprezentowany. Okoliczność ta jest niesporna i potwierdzona listą obecności (vide: k.63). W przedmiotowym Zgromadzeniu wzięli bowiem udział wszyscy trzej wspólnicy, tj. W. B., W. G. i J. P. (1), którym łącznie przysługuje ogół udziałów w Spółce. Pierwsza przesłanka odstępowania od zakazu obradowania w sprawach nieobjętych porządkiem obrad została więc spełniona.

Pozornie, w oparciu o twierdzenia strony powodowej, mogłoby się natomiast wydawać, że in casu nie został spełniony drugi warunek poszerzenia porządku obrad, w postaci braku sprzeciwu postawienia danej sprawy pod głosowanie. Z treści protokołu z Nadzwyczajnego Zgromadzenia Wspólników z dnia 18 września 2015 r., potwierdzonej opinią grafologiczną sporządzoną w sprawie, wynika bowiem wprost, że po przeprowadzeniu głosowania i podjęciu uchwały o zmianie porządku obrad, powód głosujący przeciwko tej uchwale, zażądał zaprotokołowania „sprzeciwu do podjętej uchwały” (vide: k.61, k.123).

W tym miejscu należy wyraźnie podkreślić, że sprzeciw w rozumieniu przepisu art. 239 § 1 k.s.h. należy rozumieć w ten sposób, że wspólnik (jego pełnomocnik, przedstawiciel ustawowy, prokurent) nie akceptuje wprowadzenia dodatkowych punktów do porządku obrad, poza tymi, które są zaplanowane. Sprzeciw taki nie może być przy tym dorozumiany, lecz powinien być wpisany do protokołu zgromadzenia, pod rygorem utraty prawa do żądania stwierdzenia nieważności uchwały. Co jednak najistotniejsze, a co uszło uwadze pełnomocników stron procesowych, opisywany sprzeciw musi dotyczyć podjęcia uchwały poza porządkiem obrad i z pewnością nie chodzi tu o sprzeciw, o którym mowa w art. 250 pkt 2 k.s.h., gdy wspólnik wziął udział w głosowaniu, a następnie się sprzeciwił. W tym ostatnim przypadku istnieje bowiem wyłącznie możliwość zaskarżenia uchwały, a w jego następstwie jej uchylenie w trybie art. 249 k.s.h. (vide: A. Kidyba, Komentarz aktualizowany do art. 1-300 ustawy z dnia 15 września 2000 r. Kodeks spółek handlowych (Dz.U.00.94.1037), LEX/el. 2017, Nb. 3). Zgodnie z tym ostatnim przepisem, uchwała wspólników sprzeczna z umową spółki bądź dobrymi obyczajami i godząca w interesy spółki lub mająca na celu pokrzywdzenie wspólnika może być zaskarżona w drodze wytoczonego przeciwko spółce powództwa o uchylenie uchwały (§ 1 przepisu).

Skoro więc, w okolicznościach badanej sprawy niesporne pozostawało to, że powód wziął udział w głosowaniu nad uchwałą o zmianie porządku obrad (a po tym fakcie dopiero zgłosił sprzeciw co do podjętej już uchwały), to spełniony został także drugi wymóg odstępowania od zakazu poszerzania porządku obrad. Nikt z obecnych nie sprzeciwił się bowiem poddaniu sprawy o zmianę porządku obrad pod głosowanie, a w konsekwencji nie zaproponował postawienia takiej sprawy w porządku obrad. Okoliczność ta, w zestawieniu ze spójnym stanowiskiem stron co do przebiegu zebrania wspólników, potwierdzonego treścią protokołu z Nadzwyczajnego Zgromadzenia z dnia 18 września 2015 r., nie może budzić żadnych zastrzeżeń.

Z tych przyczyn Sąd Okręgowy oddalił wnioski dowodowe strony powodowej o przesłuchanie stron i z zeznań świadków wskazanych w pkt. 5 pozwu. Podejmując taką decyzję procesową wzięto pod uwagę również to, że dowody te zostały zawnioskowane na okoliczność ustalenia przebiegu Zwyczajnego Zgromadzenia Wspólników z dnia 30 czerwca 2015 r., w tym umotywowania zmiany porządku obrad. Przedmiotem roszczenia dochodzonego pozwem była zaś uchwała podjęta na Zgromadzeniu Wspólników dnia 18 września 2015 r., co jednoznacznie wynika z treści pozwu i jego uzasadnienia. Nawet przy założeniu, że data Zgromadzenia Wspólników została omyłkowo podana przez pełnomocnika strony powodowej, to i tak trzeba pamiętać, że przebieg Zgromadzenia Wspólników z dnia 18 września 2015 r. nie był sporny między stronami procesu, a dodatkowo został potwierdzony sporządzoną na potrzeby sprawy opinią grafologiczną, która także nie była kwestionowana przez żadną ze stron. Dodatkowo, wniosek o dopuszczenie dowodu z zeznań świadków: W. B. i W. G. nie mógłby zostać przeprowadzony z przyczyn natury proceduralnej, albowiem osoby te pełniły w pozwanej Spółce funkcje członków zarządu.

Konkludując z racji tego, że w momencie podejmowania uchwały o zmianie porządku obrad (przez usunięcie zeń pozycji od 6 do 9) cały kapitał zakładowy Spółki (...) był reprezentowany i nikt z obecnych nie sprzeciwił się poddaniu tej sprawy pod głosowanie, tj. postawieniu jej w porządku obrad, nie sposób było podzielić twierdzeń powoda o nieważności rzeczony uchwały. Tym samym, powództwo wytoczone na podstawie art. 252 k.s.h., było niezasadne już co do istoty. Być może innej oceny wymagałoby żądanie uchylecia tej uchwały w trybie art. 249 k.s.h., po ewentualnym wykazaniu kodeksowych przesłanek roszczenia, które jednak nie zostało zredagowane w treści pozwu.

Wymaga przy tym podkreślenia, że obowiązująca zasada dyspozycyjności (rozporządzalności) stanowi jedną z fundamentalnych, konstrukcyjnych zasad procesu cywilnego. Jest korelatem leżącej u podstaw prawa cywilnego autonomii praw prywatnych, wyrażającej wolność i samodzielność decyzji w zakresie realizacji przysługujących stronie praw podmiotowych. Obowiązkiwanie tej zasady, oznaczającej na gruncie postępowania cywilnego także swobodę dysponowania uprawnieniami o charakterze procesowym, sprawia, że sąd nie może orzekać o tym, czego strona nie żądała ani wychodzić poza żądanie, a więc rozstrzygać o tym, czego pod osąd nie przedstawiła – *ne eat iudex ultra petita partium et ultra petita non cognoscitur* (vide: uzasadnienie uchwały SN z dnia 28 sierpnia 2008 r., III CZP 76/08, OSNC 2009, nr 7-8, poz. 113 z glosą S. Rudnickiego, OSP 2009, z. 7-8, poz. 84; K. Weitz, Związanie sądu granicami żądania w procesie cywilnym, [w:] J. Gudowski, K. Weitz, Aurea praxis, aurea theoria. Księga pamiątkowa ku czci Profesora Tadeusza Erecińskiego, t. 1, Warszawa 2011, s. 679 i n.; J. Gudowski, O kilku naczelnych zasadach procesu cywilnego – wczoraj, dziś, jutro, [w:] A. Nowicka, Prawo prywatne czasu przemian. Księga pamiątkowa dedykowana Profesorowi Stanisławowi Sołtysińskiemu, Poznań 2005, s. 1018).

Zasadę dyspozycyjności urzeczywistnia przepis art. 321 § 1 k.p.c., zgodnie z którym sąd nie może wyrokować co do przedmiotu nieobjętego żądaniem ani zasądzać ponad żądanie. Zasada ta ma charakter bezwzględny i brak jest jakichkolwiek dogmatycznych, normatywnych czy aksjologicznych argumentów przemawiających za jej przełamaniem. Wagę tej zasady podkreślił Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 9 grudnia 2014 r., III CNP 36/13 (OSNC-ZD 2016, nr A, poz. 15), w którym stwierdził, że uwzględnienie powództwa z naruszeniem art. 321 § 1 k.p.c. powoduje niezgodność wyroku z prawem w rozumieniu art. 424¹ § 1, uzasadniającą odpowiedzialność odszkodowawczą Skarbu Państwa na podstawie art. 417¹ § 2 k.c.

Granice przedmiotu sporu – a co za tym idzie granice orzekania – są wyznaczone żądaniem powoda zgłoszonym w pozwie i w jego uzasadnieniu (vide: orzeczenie SN z dnia 24 stycznia 1936 r., C.II. 1770/35, Gł. Adw. 1936, nr 7, s. 221; orzeczenie SN z dnia 18 sierpnia 1936 r., C.II. 739/36, PPIA 1936, nr 4, poz. 285; orzeczenie SN z dnia 29 listopada 1949 r., Wa.C 165/49, DPP 1950, nr 3, s. 61; orzeczenie SN z dnia 21 kwietnia 1965 r., II CR 92/65, LEX nr 5781; wyrok SN z dnia 29 października 1993 r., I CRN 156/93, LEX nr 518175; wyrok SN z dnia 28 kwietnia 1998 r., II CKN 712/97, OSNC 1998, nr 11, poz. 187 z omówieniem W. Robaczyńskiego, Przegląd orzecznictwa, PS 2000, nr 4, s. 93 oraz M. Gocłowski i R. Trzaskowski, Przegląd orzecznictwa, PPH 2004, nr 4, s. 45 i PPH 2004, nr 5, s. 44; wyrok SN z dnia 23 lutego 1999 r., I CKN 252/98, OSNC 1999, nr 9, poz. 152; wyrok SN z dnia 6 grudnia 2006 r., IV CSK 269/06, LEX nr 233045; wyrok SN z dnia 18 marca 2005 r., II CK 556/04, OSNC 2006, nr 2, poz. 38 z glosą E. Łętowskiej, PiP 2005, z. 10, s. 123; wyrok SN z dnia 24 maja 2007 r. V CSK 25/07, OSNC-ZD 2008, nr B, poz. 32 z glosą M. Rzewuskiej i M. Rzewuskiego, Edukacja Prawnicza 2009, nr 11, s. 22; wyrok SN z dnia 7 listopada 2007 r., II CSK 344/07, LEX nr 388844; wyrok z dnia 21 maja 2009 r., V CSK 439/08, LEX nr 518121).

Zestawiając powyższe wywody z faktem, że na gruncie niniejszej sprawy powód reprezentowany przez profesjonalnego pełnomocnika procesowego, od początku konsekwentnie domagał się stwierdzenia nieważności uchwały w trybie art. 252 k.s.h., Sąd nie mógł merytorycznie rozpoznać innego roszczenia (np. o uchylecie podjętej uchwały) przeciwko pozwanej Spółce.

W tym stanie rzeczy, wobec braku wykazania przesłanek nieważności uchwały Nadzwyczajnego Walnego Zgromadzenia Wspólników Spółki (...) z dnia 18 września 2015 r. w przedmiocie zmiany porządku obrad, na podstawie art. 6 k.c. powództwo zostało oddalone.

O kosztach procesu orzeczono zgodnie z przepisem art. 98 § 1 i 3 w zw. z art. 99 k.p.c., przyznając pozwanej od powoda jako strony przegrywającej sprawę w całości, zwrot kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

/SSR del. Maciej Rzewuski/

ZARZĄDZENIE

1. odnotować,
2. odpis wyroku z uzasadnieniem doręczyć pełn. powoda,
3. za 14 dni lub z apelacją.

O., dnia 21 marca 2017 r.

/SSR del. Maciej Rzewuski/